

Fich fra Socialdemokratiet sagde det så rigtigt i sit indlæg: Det er det endelige opgør med betegnelsen de riges klub. Det er her, solidariteten med andre lande i Europa skal stå sin prøve i den danske befolkning. Det er her, det skal vise sig, om det bliver fru Annette Justs nationalistiske nærighed, der vinder, eller om det bliver den internationale solidaritet, der får det meste at skulle have sagt. Jeg håber naturligvis det sidste.

Dernæst er der også andre vigtige problemer, vi skal beskæftige os med på regeringskonferencen. Beskæftigelsen er et stort problem i så godt som alle EU-lande og også i adskillige af de østeuropæiske lande.

Miljøet er nævnt flere gange før, og det er et godt eksempel på et grænseoverskridende problem, som kun kan løses i samarbejde. Det kan ikke løses uden et forpligtende samarbejde, og det kan ikke løses blot ved et mellemstatsligt samarbejde, hvor man laver nogle pæne erklæringer og så går hjem og gør, som man plejer.

Men så er der også det, der handler om EU's egen funktion: Åbenhed. Nærhed. Demokrati. Forenkling. Gennemsigtighed. Væsentlighed. Forbedringer er påkrævet uanset alt andet.

I 1992 stemte den danske befolkning om Maastricht-Traktaten, og det resultat sendte en chokbølge gennem de europæiske lande, ikke blot EU-landene, men også lande uden for EU. Det blev klart, at den folkelige opbakning ikke var, som den burde være, og det chok, som den bølge sendte rundt omkring i Europa, har overhovedet ikke fortaget sig endnu.

I Det Radikale Venstre føler vi, at udvidelsen er emnet, der vil overskygge alle andre. Hvis forberedelsen til udvidelsen ikke lykkes, skabes der ikke mulighed for at påbegynde hurtige forhandlinger med de nye ansøgerlande. Så forspildes en enestående chance for at skabe et fredeligt, demokratisk, udelt og samarbejdende Europa.

Men de andre emner er naturligvis også vigtige. Den danske regering skal lægge stor vægt på at nå resultater, der peger fremad mod en bedre beskæftigelse, et bedre miljø og en større åbenhed. Uden resultater på disse områder vindes den folkelige opbakning ikke, og den er, som jeg har nævnt tidligere, ikke stærk.

I flere andre EU-lande er situationen nu den samme: Begejstringen kan være på et meget lille sted. Man er ikke glad for det, man har, men forandringer vækker heller ikke positive forventninger. Frygten for fremtiden har åbenbart

afløst optimismen, der fulgte efter jerntæppets fald. Man spørger sig selv, om det virkelig kan være sådan, at EU-landenes befolkninger foretrækker jerntæppets og den kolde krigs brutale tryghed frem for friheden, mulighederne og uvisheden i et åbent Europa. Jeg nægter at tro, at det er så galt.

Det forhandlingsgrundlag, som regeringen nu har lagt frem, indeholder beskrivelser af mange af de elementer, der vil blive diskuteret på regeringskonferencen. Så detaljeret som forsvaret er de gennemgået og præsenteret.

Vi har i forhandlingerne med SF konstateret, at de på mange områder ønskede en detaljeringsgrad, som vi ikke mener det er rimeligt at lægge frem i et forhandlingsoplæg, hvor man bagefter skal ud og forhandle med 14 andre lande.

Ingen levende sjæl kan i dag vide, hvordan det endelige resultat kommer til at se ud. Det oplæg, der ligger her i dag, er jo ikke resultatet. Det er et oplæg til en forhandling med mange andre lande. Men den tegning, der er præsenteret i regeringsoplægget, ser ikke så værst ud, og hvis det bliver resultatet af konferencen, vil det være fint for os.

Regeringens oplæg indeholder også omtale af emner, som ikke kommer til diskussion på regeringskonferencen: De fire danske forbehold, Edinburgh-Afgørelsen. Når de er taget med i oplægget, er det selvfølgelig, fordi de er vigtige i den danske debat. De udgør en væsentlig del af fundamentet for vores nugældende tilknytning til EU-samarbejdet.

Den brede politiske aftale, der blev indgået af syv af Folketingets partier i foråret 1993, er grundlaget for Danmarks langsigtede EU-politik. Det Radikale Venstre lægger afgørende vægt på denne aftale, og vi ønsker og håber, at de seks partier, der i dag er tilbage i Folketinget af de syv oprindelige forligspartier, stadig kan stå sammen om den danske Europapolitik, og at de fortsat vil gøre det, når regeringskonferencen er færdig. Vi vil gøre vort til, at kontakterne mellem regeringspartierne og de partier, der var med i aftalen for 1993, stadig fungerer tæt og tilidsfuldt.

Fra radikal side er vi derfor tilfredse med, at regeringsoplægget lægger op til en fortsat dialog til begge sider i Folketingssalen. Der er brug for, at vi løbende diskuterer regeringskonferencen med hinanden for på den måde at sikre så gode resultater og så stor dansk opslutning som muligt om det endelige resultat. Det fore-